

งานของพระ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราตั้งใจนะ เราเป็นพระด้วยกัน วันนี้เราจะลงอุโบสถ เป็นพระด้วยกัน ศีล ๒๒๗ ด้วยกัน เราบวชมาจากอุปัชฌาย์ด้วยกัน พระมีศีล ๒๒๗ เสมอกัน ทำไมต้องมาฟังกัน คนเหมือนคน ทำไมต้องมาฟังกัน มาฟังกัน มาฟังเพราะอะไร

เพราะว่าครูบาอาจารย์ของเรา อาวุโส-กันเต เราเคารพกันด้วยอาวุโส-กันเต นี่เป็นธรรมเนียมวินัย แต่อาวุโส-กันเตนี้ไม่ใช่แก่เพราะกินข้าว เฒ่าเพราะอยู่นาน พระเหมือนกัน แต่พระไม่เหมือนกัน คนเหมือนกัน ก็คนไม่เหมือนกัน

ธรรมะมันออกมาจากใจ ถ้าใจนั้นไม่มีการประพฤติปฏิบัติ ใจนั้นไม่มีการฝึกฝนมา จะเอาอะไรออกมาพูด แล้วพูดออกมา คนเหมือนคน เรารู้เหมือนกัน เราก็คือพระเหมือนกัน เราก็คือบวชมาอยู่ที่นี่ ศีล ๒๒๗ เท่ากัน มันจะมีดีอะไรกว่าเราละ มันดี คุณธรรมอันนี้ นี่ฟังธรรม ฟังธรรมตรงนี้ไง

มันเป็นหน้าที่นะ หน้าที่การงาน เราทำหน้าที่การงาน จะฟังธรรม ใจเราพร้อมไหม เราคุยกันเรื่องปัจจัยเครื่องอาศัย วัดวาอาวาสเป็นสถานที่ วิหาร โรงธรรม วัดในโรงธรรม วัดในโรงฉัน วัดในวัจกุฎีวัตร นี่ชื่อวัตรปฏิบัติ วัตรอันนั้นเพื่อการดำรงอยู่ของธรรมวินัย ที่นี้เราเป็นผู้บริหาร เราเป็นคนดูแล เราแบกรับภาระจนเหนื่อยล้ามา จะฟังธรรมอย่างไร

การฟังธรรม จิตใจต้องควรแก่การงาน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเทศน์ เทศน์อนุปฺพพิทฺถา ต้องเทศน์เรื่องของทานให้เปิดหัวใจก่อน เรื่องของความพร้อม แล้วถึงจะเทศน์ อริยสัจ เราวิ่งหัวพัดหัวเหวี่ยงกันเลย งานล้นตัว งานล้นมือ แล้วจะฟังธรรมกันอย่างไร แล้วใจมันควรจะเป็นธรรมอย่างไร

งานเป็นข้อวัตรนะ เราต้องแบ่งให้เป็น ถ้าแบ่งให้เป็น หน้าทีการงานภายนอก คูตี ดู ชาวบ้านเขา เขาอาบน้ำห้องต่างน้ำขึ้นมาเพื่อเป็นอาชีพอของเขา เขาอาบน้ำห้องต่างน้ำขึ้นมา แล้วเขาก็ บ่นว่าทุกข์ ว่าทุกข์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ในพระธรรมบทว่า คนเราก็คือเหมือนไฟ คุ่นไฟ ท่อนฟืนคนละท่อน ถือกบเพลิง แล้วกบเพลิงมีแต่ความเร่าร้อน แล้วก็วิ่งไป “ทุกข์ หนอๆ ที่นี้ร้อนหนอๆ” ถือกบเพลิงคนละท่อน แล้วก็วิ่งไป แล้วก็บ่นร้อนๆ

ในบัดนั้นก็มีบุรุษคนหนึ่งมีความฉลาด ได้ทิ้งกบเพลิงอันนั้นออกไป แล้วบอกให้พวกเราทิ้ง กบเพลิงอันนั้น เพราะกบเพลิงอันนั้นมันทำให้เราเร่าร้อน บุรุษที่ฉลาดนั้นคือองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทิ้งกิเลสออกไปจากหัวใจแล้ว ถึงได้บอกให้เราทิ้ง ให้พวกเราทิ้ง แต่เราทิ้งกัน ยังไม่ได้ เราทิ้งกันไม่ได้เพราะอะไร

เพราะเราเกิดมา เราก็ต้องมีที่พึ่งที่อาศัย นกยังมีรังมีรัง ภูษุเรามีข้อวัตรปฏิบัติ ของของ สงฆ์เราเอามาใช้ ของส่วนบุคคลมันก็มี แล้วเราจะเป็นผู้ที่แบกรับภาระ เป็นผู้ที่ประโยชน์กับ ศาสนา เราถึงต้องมีสถานที่ เป็นผู้บริหาร เรื่องนี้เป็นเรื่องภาระ ที่นี้เรื่องภาระ เวลาบริหาร มัน ไม่ใช่เรื่องของของเรา เราจะไปยุ่งทำไม มันเป็นของของสงฆ์ เป็นของส่วนกลาง ถ้าจิตใจเราเป็น สาธารณะ เราจะหาของสาธารณะเพื่อหมู่คณะ เพื่อความเป็นไป แล้วเราเวลาเป็นพระเข้ามา ขอ นิสสัยๆ เวลาเข้าไปอาศัย เราจะคิดอย่างไร สิ่งที่เขาดูแลรักษาอยู่ เรามาเราก็เห็นว่ามันเป็นอยู่แล้ว แล้วเราไปมันก็เป็นอย่างนี้ เหมือนท่ารถ รถก็จอดเข้าเทียบท่าๆ วัดก็เหมือนกัน ภูษุที่อยู่จตุรทิศ ที่ยังไม่ได้มา ขอให้มาเถิด ที่มาแล้ว ที่อยู่แล้วก็ขอให้มีความร่มเย็นเป็นสุข

เราจะฟังธรรม ในเมื่อเราฟังธรรม หน้าทีการงานจากข้างนอก แล้วหน้าทีการงานของเรา เราจะทำความสงบของเราขึ้นมา ธรรมะ เวลาฟังธรรม ที่บอกว่า “ไม่ให้ฟังธรรม ให้ปฏิบัติเลย”

การฟังธรรมเป็นการปฏิบัติที่ยอดเยี่ยมที่สุด เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนา ว่าการ เทวดา อินทร์ พรหมสำเร็จเป็นพระอรหันต์เป็นแสนเป็นล้าน เพราะอะไร เพราะการฟัง ธรรม

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่ได้ยินได้ฟัง อาจารย์เทศน์อยู่นี้ “เทศน์ผิด เราสู้ ผิด ผิดแน่นอน...” ให้มัน เป็นอย่างนั้นขึ้นมาเถอะน่า ถ้าเรารู้จริงขึ้นมา “เทศน์ผิด” แสดงว่าอาจารย์ไม่มีวุฒิไม่มีภูมิ

แต่ถ้าอาจารย์เทศน์ขึ้นมา เทศน์เป็นธรรมะ แล้วเรามีความเห็นขัดแย้ง “อาจารย์เทศน์ผิด” ผิดหรือถูกนี่มันต้องใช้เวลาทดสอบกัน กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อแม้แต่อาจารย์เราสอน ไม่ให้เชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้เชื่อประสบการณ์ตรง ให้เชื่อในการประพฤติปฏิบัติของเรา กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อแม้แต่มันจะเข้ากันได้ ไม่ให้เชื่อ “อืม! เราก็คเคยทำมานะ มันเป็นอย่างนี้ น่าจะเข้ากันได้” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อสิ่งต่างๆ ทั้งสิ้น แต่เราต้องเชื่อความจริงนะ เพราะอะไร

เพราะเรานี้คนมีคบอด จิตใจของเรามีคบอด เพราะเรามีคบอด เราโดนกิเลสอวิชชาครอบงำไว้ แล้วศักยภาพ ทำไมเราไปยอมตน เห็นแก่แค่ศักยภาพของเขาเป็นสิ่งที่น่าเชื่อถือ แล้วเราจะฟังว่าสิ่งนั้นเป็นความถูกต้องได้อย่างไร ถ้าเรายังไม่ประพฤติปฏิบัติเลย เวลาครูบาอาจารย์ หลวงตาท่านพูด ท่านไปอยู่กับหลวงปู่มัน หลวงปู่มันท่านไม่มีความผิดพลาดแม้แต่น้อยเลย แต่หลวงตาท่านเป็นมหา สุกท้ายแล้วยังต้องมาดูในพระไตรปิฎก ถ้ามันยังไม่ลงใจ

เวลาประพฤติปฏิบัติ ลงใจในวัตรปฏิบัติ ลงใจเรื่องธรรมวินัย เรื่องสิ่งที่จับต้องได้ แต่เวลาปฏิบัติแล้วไม่มีทางเลย นี่จิตสงบ หลวงปู่มันถามว่า “จิตสงบไหม มหา”

“สงบครับ สงบครับ”

“สงบบ้าอะไร มันบ้าอย่างนั้น สงบได้อย่างไร มันต้องออกใช้ปัญญาสิ”

“อ้าว! ถ้าออกใช้ปัญญาแล้วสัมมาสมาธิเป็นอย่างไร” เพราะวุฒิภาวะ มหามันมีวุฒิภาวะว่า สัมมาสมาธิ มันมีสัมมาสมาธิอยู่ เวลาจิตมันสงบขึ้นมาก็ว่าเป็นสัมมาสมาธิ เอาชื่อมาสวมใจ

เวลาหลวงปู่มันท่านพูด “สัมมาสมาธิขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างหนึ่งนะ สัมมาสมาธิของเรา ที่เราเอาสิ่งที่เราศึกษามาสวมว่าเป็นสัมมาสมาธิ มันไม่เป็นสัมมาสมาธิเพราะอะไร เพราะมันมีสมุทัย”

มันไม่มีสมุทัยหรือ เราไม่มีกิเลสหรือ เรามีสมุทัย สมุทัยมันแทรกเข้ามามันจะเป็นสัมมาสมาธิได้อย่างไร สัมมาสมาธิขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันสะอาดบริสุทธิ์เว้ย! สัมมาสมาธิของเรามันมีกิเลสซ่อนมาเว้ย! มันไม่เป็นสัมมาสมาธิเพราะตรงนี้ไง เพราะอะไร เพราะวุฒิภาวะไม่ทันกัน นี่ครูบาอาจารย์ที่สูงกว่าเรา พยายามจะชักนำเราให้ขึ้นมาได้

ถ้าชักนำขึ้นมาได้ สัมมาสมาธิขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างหนึ่ง สัมมาสมาธิของกิเลสมันเป็นอย่างหนึ่ง ทีนี้ครูบาอาจารย์ท่านเทศน์ออกมาชื่อเดียวกัน พุคเหมือนกัน แต่ความเป็นไปปฏิบัติแล้วไม่เหมือนกัน ไม่เหมือนกันเราก็ไม่รู้ว่าเป็นเหมือนกัน เพราะอะไร เพราะเราไม่เคยรู้เราไม่เคยเห็น ถ้าเราเห็นเราจะโง่งอย่างนี้ได้อย่างไร ถ้าเราเห็น เราจะโง่งกับตัวเองให้ตัวเองมาหลอกเราได้อย่างไร ที่เราโดนตัวเองหลอกเพราะเราโง่ง เพราะเราโง่ง เราไม่เข้าใจ แต่มันอวดฉลาด กิเลสมันโง่ง แต่มันอวดฉลาดกับเรา แล้วเราว่าเราฉลาด แต่โง่งกับกิเลส ให้กิเลสมันชี้หัวอยู่นี้ กิเลสมันชี้หัวอยู่นี้แล้วเราว่าเราฉลาดๆ โง่งฉลาดๆ กิเลสมันปิดหูปิดตา ขอมจ้านกับมันไปหมดเลย

งานของเราคืองานตรงนี้นะ งานของโลก คุณติ อาบเหงื่อต่างน้ำขึ้นมา น่าเห็นใจมาก เขาทุกข์เขายากขึ้นมา เขาทุกข์เขายากเพราะว่าอำนาจวาสนาของเขาแค่นั้น ถ้าอำนาจวาสนาของเขาสูงกว่านี้ ทำไมเขาไม่ออกจากคฤหัสถ์ ทำไมเขาไม่หาทางออก อย่างเรา เรามีวาสนา เราบวชเป็นพระเป็นเจ้า เรามีเวลา ๒๔ ชั่วโมง ทางของเรากว้างขวางมาก ตั้งแต่ฉันเสร็จไป ๒๔ ชั่วโมง ปฏิบัติได้เต็มที่เลย

แล้วโลกเขาแสวงหาไหม คุณติ เวลาเขาทำงานทำการกัน เขาต้องทำงาน เวลาเขาทำงานเขาอยากปฏิบัติมาก แล้วเขาจะปฏิบัติได้อย่างไร เขาต้องทำหน้าที่การงานก่อน เพราะเขาก็มีภาระรับผิดชอบของเขา พอเขาทำเสร็จแล้ว เขาก็มีเวลามาปฏิบัติตอนหัวค่ำหน่อยหนึ่ง “ต้องรีบนอนแล้ว เดี่ยวพรุ่งนี้เข้าไปทำงานไม่ทัน” นี่เขาอยากจะทำ เขาก็ออกไม่ได้ เพราะว่าความจำเป็นบีบบังคับเขา

แล้วเราเห็นโทษของทางโลก เรามาบวชเป็นพระเป็นเจ้า เรามีเวลาปฏิบัติ ปฏิบัติแล้วทำไมมันเศร้าสร้อยหงอยเหงาอย่างนี้ล่ะ ทำไมมันไม่รื่นริงอาจหาญ ทำไมมันไม่ตั้งใจ ทำไมไม่ทำจริง เราก็เห็นโทษมันมาแล้วว่าสิ่งนั้นมันน่าทุกข์มาก เราเห็นโทษมาแล้ว แล้วเราจะหาทางออกอยู่ที่นี่ แล้วพอถึงทางออกแล้วทำไมนอนใจ ทำไมนอนใจ

งานหน้าที่ของเรา เราก็ทำ ทำหน้าที่ของเรา ถ้ามีสติ ทำหน้าที่ คุณติ เติมนจกรม ๕ วัน ๑๐ วัน ๑๐ ปี ๒๐ ปี ทำไมเติมนจกรมได้ล่ะ คนที่จะเติมนจกรมทั้งวันทั้งคืนได้ เติมนได้เป็นปีๆ เพราะอะไร เพราะใจของเขามันรื่นริงอาจหาญอยู่ในงานนั้น แต่ของเรานั่งสมาธิ ๕ นาที ๑๐ นาที เราก็จะเป็น

จะตายแล้ว เดินจงกรม อยู่กับที่ ไปได้ใหม่ เดินจงกรมเดี๋ยวมันก็ร้อน จะออกจากทางจงกรมไปคุยกับคนอื่นไ้

เวลาเดินจงกรมบอก “ไม่มีเวลา” เวลาไปนั่งแช่อยู่ที่กุฏิใคร ครึ่งวันก็ไม่ออก นั่งแช่อยู่อย่างนั้นแหละ คุยได้ทั้งวันเลย แต่เดินจงกรมทำไมเดินไม่ได้ นั่งสมาธิทำไมทำไม่ได้ ทำไมไปนั่งแช่ที่อื่นทำไมนั่งแช่ได้ ไปนั่งแช่เพราะเรื่องของกิเลสใจ กิเลสมันไปแช่อยู่อย่างนั้นนะ แต่เวลานั่งสมาธิภาวนาทำไมไม่ได้ นี่งานของเรา กิเลสมันหลอกขนาดนี้นะ

เราเป็นนักรบ เวลาเราจะเข้าสนามรบ ทำไมให้กิเลสมันชักนำออกไป เราเข้าสนามรบ เราก็ต้องรบกับกิเลสสิ กิเลสมันคืออะไร กิเลสมันคือนามธรรม กิเลสมันอาศัยความคิด มันไม่ใช่ความคิด ไม่ใช่อะไรทั้งสิ้น กิเลสไม่ใช่ความคิด ไม่ใช่อะไรทั้งหมดเลย แต่มันอาศัยความคิดไปออกหาเหยื่อ ไม่ใช่ความคิด ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ทุกอย่างเลย ถ้าความคิดเป็นเรา เรามาก็กิเลสไม่ได้ คุณติอย่างมือเรา ถ้ามือเราเป็นกิเลส เราตัดมือเราทิ้ง มันต้องทิ้งไปได้สิ มือเราเป็นกิเลสหรือ มือเราไม่ได้เป็นกิเลส แต่มือไปทำอะไรขึ้นมา ผิดถูกมันเป็นกิเลส มือไปหยิบจับ ไปขโมยเขา ไปจับหยิบของเขามา ถ้าฐานเคลื่อนที่ เป็นปราชิกเลย ของที่มีค่าเกินบาท เราไปหยิบของเขามา แล้วใครเป็นคนทำ? มือเป็นคนทำ แล้วมือมันมีชีวิตหรือ มือมันทำได้หรือ มือเป็นกิเลสหรือ? มันไม่เป็น แต่ใจมันสั่ง ความคิดมันสั่ง นี่กิเลสมันอยู่ที่ใจ กิเลสมันอยู่ที่ใจแล้วเราจะเอาชนะมัน จะทำอย่างไร

เราพร้อมนะ คุณติ เราจะลงอุโบสถกันเพื่อความสะอาดบริสุทธิ์ของสังขะ ของหมู่สงฆ์ ทิฐิฐิเสมอกัน ศีลเสมอกัน ความเห็นเสมอกัน อยู่กันมีความสุขมาก นี่ความสะอาดบริสุทธิ์จากข้างนอก แล้วความสะอาดบริสุทธิ์จากหัวใจละ

งานของเรามันต้องมีสติมีสัมปชัญญะ มีการปลุกปลอบใจ ใจของเรามันเฉาหงาหงอย พลังงานที่ใช้ พลังงาน คุณติ น้ำมันเขาต้องเติมตลอดเวลา เขาต้องหามา เขาต้องสำรอง อัตราสำรองของแต่ละประเทศเท่าไร นี่ก็เหมือนกัน กำลังสำรองเรามีไหม เรามีกำลังสำรองอะไรของเราไว้บ้าง หายใจเข้าแล้วไม่ออกมันตายนะ ถ้ามันตายไปแล้วเราไปไหน จิตมันไปไหน แล้วมันก็เสียโอกาสไปแล้ว ถ้าตายไปแล้ว ดีหรือชั่ว ถ้าดีหรือชั่วมันไปตามกรรมนะ กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมคือการกระทำ แล้วในโอกาสปัจจุบันนี้ คนเรานะ อย่างเช่นปัจจุบันนี้เราไปตรวจโรคสิ เขาบอกอีก ๕ วันเราต้องตาย ภายใน ๕ วันนี่เราจะทำอะไรบ้าง เราจะชวนขวายเลย ภายใน

๕ วัน ทำอะไรไม่ถูกแล้ว ก็จะตายอีก ๕ วัน หงอยเหงาเศร้าสร้อย ไปไหนไม่ถูกเลย มันจะเฉาเลยล่ะ แต่ถ้าบอกว่าชีวิตนี้อีก ๑๐๐ ปีมันต้องตาย ก็ต้องตายเหมือนกัน ทำไมมันไม่รีบกระทำ ทำไมไม่รีบกระทำ ทำไมไม่มีสติสัมปชัญญะ ทำไมไม่ปลุกปลอบใจเราขึ้นมา จะไปนอนจมอยู่กับที่นอนอย่างนั้นได้อย่างไร

การบริหารจัดการมันไม่จบหรือ สักมันจะแปรปรวนไปอย่างนี้ ยุคสมัยมันจะเป็นไปอย่างนี้ พอยุคสมัยเป็นไปอย่างนี้ มันต้องเปลี่ยนคนไปตลอดเวลา คนเรา วุฒิภาวะของคน ความเห็นของคนมันแตกต่างกัน มันหลากหลายใช่ไหม เขาจะศรัทธา คุณิ เวลาคนมาอุปฐากเรา ถ้าเป็นธรรม เขาเคารพนบนอบนะ เขาทำด้วยความซึ่งใจมากเลย

ใครบ้างจะอยู่กับเราตลอดไป ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เราไม่ได้ตายจากเขา เขาก็ต้องตายจากเรา ใครมันจะอยู่ด้วยกันตลอดไปไม่มีวันตาย ไม่มีใครหรอกจะอยู่กับเราโดยที่ไม่มีวันพลัดพราก มันเป็นไปได้ ที่นี้พลัดพรากอยู่แล้วใช่ไหม ถ้ามันพลัดพรากอยู่แล้วทำไมเราไม่เตรียมใจเรา ใจเรานี้เตรียมไว้เลย ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด ไม่มีอะไรคงที่หรอก มันแปรสภาพตลอดเวลา คนอยู่ด้วยกันวันหนึ่งมันก็ต้องพลัดพรากจากกันอยู่แล้ว ไม่เราจากเขา เขาก็ต้องจากเรา แน่แน่นอน แล้วชีวิตนี้มันเกิดมาแล้วทำไมไม่ชวนขวย ทำไมไม่กระทำ

งานของเรา เราก็เปล่งวาจาอยู่แล้ว อุปัชฌาย์สอนอยู่แล้ว เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ย้อนหน้าย้อนหลัง เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ รุกขมูลเสนาสน์ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ถ้าอุปัชฌาย์ไม่บอกกรรมฐาน ๕ การบวชนั้นไม่ประสบความสำเร็จ ถ้าไม่บอกกรรมฐาน ๕ การบวชนั้นเป็นพระขึ้นมาไม่ได้ นี่งานของพระ งานของพระอยู่ที่นี้

งานก่อสร้างใครก็สร้างได้ งานก่อสร้าง งานต่างๆ อาวาสสร้างยากมาก “โธ้อ! สังฆาธิการต้องอบรมสังฆาธิการ” สังฆาธิการ ใครเป็นคนตั้ง สมณศักดิ์ ใครเป็นคนตั้ง? เณรสมาคมเป็นคนตั้ง สมณศักดิ์ เณรสมาคมเป็นคนวิ่งเต้นกัน แต่สมณศักดิ์ของเรา ศักดิ์ศรีความดีงามของสงฆ์ สมบัติของพระมันคืออะไร? สมบัติของพระคือศีลธรรม ธรรมวินัยนี้สมบัติของพระ

สมบัติของพระไม่มีหรือ สมบัติมันคือเรื่องของโลก มีบาตรใบเดียว บิณฑบาตขึ้นมาเต็มบาตรทุกวัน มันมีขบมิ้นอยู่แล้ว ปัจจัยเครื่องอาศัย โลกเขาพร้อมที่จะสนับสนุน ทุกคนพร้อมจะสนับสนุนเลย อยากจะให้คนทำคุณงามความดี คุณงามความดีเพื่อไปสั่งสอนเขาละ นี่เห็นสมณะ การเห็นสมณะเป็นมงคลอย่างยิ่ง ถ้าจิตใจเราเป็นสมณะขึ้นมา เราทำใจเราให้เป็นสมณะขึ้นมา เป็น

มงคลของเขา แต่เขาได้เห็นสมณะ มีความคิดดีมีหัวใจ เขาก็ได้บุญแล้ว “โอ้! ทำไมมันน่าเลื่อมใส ทำไมมันมีความคิดดี” นี่บุญมันเกิดมหาศาลเลย บุญเกิดจากการพัฒนา เกิดจากการเห็น เกิดจากการที่เขาพอใจ สิ่งที่เขาเห็นแล้วพอใจ นี่เห็นสมณะ แล้วเราเป็นสมณะหรือยัง จิตใจของเรามันร่มเย็นไหม จิตใจของเรามีหลักมีเกณฑ์ไหม ถ้าจิตใจเรามีหลักมีเกณฑ์ นี่หลักของใจ

ต้นไม้ ร่มเงาเป็นที่อาศัยของนกกา เราเป็นพระ เราต้องรับผิดชอบ ถ้ารับผิดชอบขึ้นมา มันแก่ไปข้างหน้า คนเกิดมาอายุขัยมันต้องมีไปข้างหน้า มันหยุดยังไม่ได้ บวชมาจะเป็นอาจารย์ไปข้างหน้าแน่นอน ๑๐ พรรษา ๒๐ พรรษา จะเป็นอาจารย์เขาอยู่แล้ว แล้วอาจารย์ของเขา เราจะเป็นหลักชัยได้อย่างไร บวชวันนี้ จะอยู่วันนี้ไป อาวุโสไม่เกิดขึ้นมาเลยหรือ ความเป็นไปของชีวิตนี้จะไม่เป็นไปเลยหรือ แล้วถ้าเราจะเป็นหลักจะเป็นชัยขึ้นมา เราจะเอาอะไรไปให้เขาพึ่งพาอาศัย ในเมื่อเรายังพึ่งพาอาศัยตัวเราไม่ได้ สมบัติของเราอยู่ที่ไหน สมบัติของเราล่ะ

สมบัติของโลกเขา เขามานับตัวเลขของเขาว่าเป็นสมบัติของเขา แล้วเขาทุกข์ใหม่ สมบัติมันกองอยู่นั่นล่ะ แต่หัวใจมันทุกข์ เพราะอะไร เพราะคิดว่าที่นั่นเป็นที่พึ่ง แต่ของเราไม่ต้องห่วงใยเลย มีบาตรใบเดียว เข้าขึ้นมาออกบิณฑบาตเป็นวัตร ใครจะใส่ไม่ใส่ช่างมัน หน้าที่ของเรา บิณฑบาตเป็นวัตร บิณฑบาตเลี้ยงชีพด้วยปณิธาน ด้วยศักยภาพของศาสนา ธรรมเนียมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศักยภาพขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมเนียมไว้แล้ว ฆราวาสเขาอยากได้บุญกุศลของเขา เพราะทุกคนใฝ่ดี ทุกคนหวังดี ถ้าจิตใจเป็นคุณงามความดี แต่เขาไม่มีโอกาสของเขา ในเมื่อเขามีความรับผิดชอบของเขา เขาเกิดเป็นมนุษย์ขึ้นมา เขามีความรับผิดชอบของเขา ในเมื่อเกิดมาแล้วมีครอบครัว มีสิ่งที่ต้องรับผิดชอบ เขาต้องดูแลของเขา ในโลกของเขา ทางออกที่ไหนมันจะดีกว่านี้ ทางออกของเขา เขาก็หวังพึ่งบุญกุศล ถ้าไม่มีพระ เขาจะทำบุญใส่บาตรได้อย่างไร ก็ต้องมีพระมีเจ้า แล้วพระแล้วเจ้าพึ่งตัวเองได้หรือยัง

ถ้าพึ่งตัวเองได้แล้ว ทศนียะ เขาได้เห็นสมณะเป็นมงคลอย่างยิ่ง แล้วเขาได้ทำบุญอีก เราออกบิณฑบาตมาเป็นวัตรเลี้ยงชีวิตไว้ พยายามประคองธาตุขันธ์ ประคองเรือลำนี้ในวิภวภูเขให้มันเข้าสู่ฝั่งให้ได้ เรือลำนี้ปะชุนมันให้ดี เรือมันรั่ว น้ำจะเข้าเรื่อนั้น ปะชุนเรื่อนี้แล้วประคองประคองเรือเข้าสู่ฝั่ง ประคองประคองให้มันเข้า แล้วมันเข้าสู่ฝั่งได้ไหม ในฝั่งในโอฆะมันมีสัตว์ร้าย ในทะเลมันมีฉลาม มันมีทุกอย่างคอยทำร้ายเราตลอดเวลา นี่ก็เหมือนกัน เวลาเข้าสู่ฝั่งขึ้นมา ประสบการณ์แต่ละวันเป็นอย่างไร บิณฑบาตขึ้นมากะทบเสียงอะไรบ้าง รูป รส กลิ่น เสียงที่เห็นมามันแทงหัวใจไหม ถ้ามันสะเทือนหัวใจ นี่ไง มันกัดแล้วนะ คุณิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก

พระอานนท์ “เงินนี่เป็นอสรพิษนะ” มันกัดทุกคน มันกัดหัวใจของพระ มันกัดหัวใจของเรา เงินเป็นอสรพิษ มันกัด รูป รส กลิ่น เสียงมันเป็นอสรพิษ มันกัดเราตลอดเวลา ออกไปบิณฑบาตเพื่อจะเลี้ยงชีวิต แต่มันก็กัดหัวใจถ้าเราไม่มีหลัก

ถ้าเรามีหลักขึ้นมา ไม่ให้มันกัด ใช้ประโยชน์กับมัน ถ้าเรามีหลักมีเกณฑ์แล้ว ทุกอย่างเป็นประโยชน์หมด เงิน สิ่งที่เป็นปัจจัย ถ้าคนที่มีหลักมีเกณฑ์เขาใช้ประโยชน์กับโลก เขาจะพัฒนาโลก เป็นที่พึ่งอาศัยของโลกได้ แต่เราไม่เข้าใจ สิ่งนี้เขาเอาไว้ให้พึ่งพาอาศัย เขาไม่ใช่ให้อามาไว้เป็นของเรา แล้วของเราๆ เอามาถอดไว้ มันไม่เป็นประโยชน์ มันไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย เพราะมันไม่ได้หมุนเวียน ไม่ได้เป็นประโยชน์อะไรขึ้นมา

แล้วให้มันเป็นประโยชน์ขึ้นมา ถ้าจิตใจเราเป็นสาธารณะ จิตใจเราเป็นธรรม มันมีคุณงามความดีของมัน มันทำอย่างนั้นไม่ได้ แล้วสิ่งนั้นมันก็พึ่งพาอาศัยเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยใช้ไหม ใจเหนือธรรมชาติ ใจเหนือสิ่งที่โลกเขาต้องการกัน ถ้าใจมันเหนือขึ้นมา เราทำใจเราดี ทำใจให้มันสงบ ถ้าพระเราไม่มีความสงบของใจ เราจะเอาอะไรเป็นที่พึ่ง ความสุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบนี้ไม่มี เขาพยายามหาที่พึ่งที่อาศัยกัน เขาร้อน เขาก็หาที่ร่ม หาที่พักอาศัยกัน แล้วจิตใจมันเราร้อน เวลาจิตใจมันร้อน ตบะธรรมมันแผดเผากิเลส แต่นี้กิเลสมันแผดเผาเรา

ตบะธรรมแผดเผากิเลสนะ แดดมันร้อนมันแผดเผา คนต้องเข้าหาที่ร่ม แล้วกิเลสมันแผดเผา แล้วมันจะเอาร่มเงาที่ไหนล่ะ ถ้ามันไม่มีคุณธรรมในหัวใจ จะเอาร่มเงาที่ไหน ร่มเงาที่ไหนมันพักไม่ได้เลย ไปอยู่ในห้องแอร์มันก็ร้อนอยู่ในห้องแอร์นั้นนะ เพราะจิตใจมันร้อน เวลาทุกข์ขึ้นมา ไปอยู่ที่ไหนมันเย็นที่สุด ขั้วโลกเหนือมันยังอยู่ไม่ได้เลย มันทุกข์มันนะ มันบีบคั้นนะ แต่ถ้าเราร่มเย็น อยู่กลางแดดที่ไหนมันก็สุขของมัน

แล้วสุขอย่างนี้คุยกันโม้ๆ ใครว่าสุขๆ...สุข เดือดร้อนทำไม สุข วิ่งค้นหาโลกทำไม สุข ทำไมทำให้ชาวโลกเขาเดือดร้อนกันขนาดนี้ กวนบ้านกวนเมือง ศาสนากวนบ้านกวนเมืองทำให้เขาเดือดร้อน ถ้าศาสนาไม่กวนบ้านกวนเมือง เขามาหาความร่มเย็นของเขา ในเมื่อคนเขาฉลาด เขาหาความร่มเย็นของเขา เราจะปิดกั้นสิทธิเสรีภาพของเราได้อย่างไร ในเมื่อสิทธิเสรีภาพของเขา ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาเป็นเจ้าของศาสนา นี้บริษัท ๔ บริษัท ๔ เป็นเจ้าของศาสนา เจ้าของศาสนาจะส่งเสริมศาสนา แต่ส่งเสริมของใคร ส่งเสริมของคฤหัสถ์ก็ส่งเสริมอย่างหนึ่ง แต่เราเป็น

การส่งเสริมของนักรบ แล้วส่งเสริมกันที่ไหน ส่งเสริมกับความสงบนี้ไง ส่งเสริมกันที่มันเจียบๆ นิ่งหลับตา จะส่งเสริมศาสนา

เพราะพุทธะ พุทธะมันเบิกบานที่หัวใจใจ ถ้าพุทธะมันเบิกบาน มันเบิกบานอย่างไร เรา เห็นใจเราไหม เราเห็นพื้นฐาน เราเห็นถิ่นที่เกิดของพุทธะใหม่ ใหม่ๆ ที่มันอยู่กับเรา พุทธะมันเกิด อยู่กับใจ มันเป็นพุทธะอยู่ในใจ แต่ก็ไม่เห็นมัน ถ้าเห็นมัน ร้อนทำไม ถ้าเห็นก็ไม่ร้อนสิ

เรามีแหล่งน้ำที่ร่มเย็น ถ้าเราทุกข์ร้อนมาจากไหน เราก็กลับมาที่แหล่งน้ำนั้น เราก็ได้ความ ร่มเย็นจากแหล่งน้ำนั้นใช่ไหม นี่ก็เหมือนกัน เราเราร้อนอยู่กับโลก เราวิ่งเดินหามันอยู่นี่ แล้ว ความร่มเย็นมันอยู่ในใจเรานี้กลับหาไม่เจอ มันหาแหล่งน้ำนั้นไม่เจอ มันหาความสงบของใจ ไม่ได้ มันก็ร้อนใจ แล้วก็บอกว่า “ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ท่าน บอกว่าความสุขๆ ทำไมกูไม่สุขสักทีวะ ทำไมกูร้อนขนาดนี้” มันร้อนขนาดนี้เพราะกิเลสมันหนา พอกิเลสมันหนา ทำไมเราไม่ต่อต้านมัน ทำไมไม่ตัดทอนมัน

มันคือใคร? มันคือกิเลส กิเลสมันคือเรา กิเลสในหัวใจของเรา ฝัน มันจะไป ไม่ไป สติ ยับยั้งมันไว้ ตั้งสติยับยั้งมัน สู้มัน มึงจะไปไหน ความคิดมึงจะไปไหน มึงจะวิ่งเดินไปไหน มึงจะ ไป กูไม่ไป มึงไปเลย ความคิดมึงไปเอง ขากูไม่เดินไป มันจะไปได้ไหม? มันไปไม่ได้หรอก

แต่นี้พอมันคิดก็ไปยอมจำนนกับมัน ยังไม่ทันคิดเลย จะไปก่อนมันแล้ว ความคิดตามมา ข้างหลัง ตัวเองวิ่งไปก่อนแล้ว นี่เพราะเราไม่สู้มันไง ในเมื่อเราไม่สู้มัน เราจะเย็นได้อย่างไร ใน เมื่อมันเผาเรามาตลอด ความโลภ ความโกรธ ความหลงมันเผาเรามาตลอด มันเผาใจนี้มาตลอด แล้วธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกร่มเย็นๆ แล้วทำไมกูมันร้อน กูมันร้อน เพราะไฟมันเผา แล้วไฟมันเผา ทำไมไม่ตั้งสติธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรม

กิเลสมันกลัวอะไร? มันกลัวธรรม มันกลัวสังฆธรรม กิเลสไม่เคยกลัวความคิดเราเลย เพราะ ความคิดของเรากับกิเลสเป็นอันเดียวกัน ในเมื่อความคิดของเรากับกิเลสเป็นอันเดียวกัน ใครจะ กลัวใคร มันก็วิ่งไปตามมันใช่ไหม

แต่ถ้ามีธรรมะขึ้นมา เราเราคือกิเลส สรรพสิ่ง กิเลส ยับยั้งมัน สู้มัน ถ้าฝันมัน ฝันเราคือฝัน กิเลสนะ ความคิดที่มันต้องการนั่นแหละคือกิเลสทั้งหมด มันไม่เป็นความจริงที่เราคิดหรอก สิ่งที่เราคิด เราไม่ต้องใช้สอยอย่างที่เราคิด เราใช้สอยด้วยมกน้อยสั้นโดย มันอยู่ได้ แต่ในเมื่อมี

ความคิดอย่างนั้น มันต้องการอย่างนั้น มันต้องการอย่างนั้นแล้วเราตามมันไป จะไม่มีวันที่สิ้นสุดเลย สุขด้วยอามิส สุขด้วยการเสพไม่เคยมีวันจบ

สุขด้วยการเสพ สุขด้วยการแสวงหา ไม่มีวันที่สิ้นสุดได้ แต่ถ้าเรายังยืนยัน มันมีวันสิ้นสุดได้ การยืนยัน การชักฟืนชักไฟออกจากกองไฟ ไฟนั้นดับได้ การสนองตอบมันด้วยการเอาฟืนเอาไฟทุ่มเข้ากองไฟ ไฟดับไม่ได้ ไฟไม่เคยดับด้วยเชื้อเพลิง ไฟดับได้ด้วยการดึงเชื้อเพลิงออกจากกองไฟนั้น ไฟดับได้ด้วยการชักเชื้อเพลิงออกจากกองไฟ ไฟคือตบะธรรม เราชักออกด้วยสติสัมปชัญญะ

ไม่มีเครื่องมือสิ่งใดจะไปชักได้ ถ้าไม่มีสติยืนยันมัน สติยืนยันมันแล้วใช้ปัญญาดึงมันออกมา ดึงออกมาตีแผ่ตี มึงต้องการอะไร มึงคิดอะไร ความคิดของมึงเป็นความจริงไหม ถ้าเป็นความจริง มึงจะดีกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรงไหน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าสิ่งนี้เป็นฟืนเป็นไฟทั้งหมด เรามีคุณงามความดีขนาดไหน เรากล้าเถียงว่าสิ่งที่เราคิดนี้ดีกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คิดดี เอาออกมาตีแผ่

เขาตีเหล็ก เขาเอาเหล็กแดงๆ มาตีเป็นมิดเป็นพร้าว เป็นของใช้เป็นประโยชน์ของเขาได้แล้วตบะธรรมของเราละ ปัญญาของเราละ สติของเรา ทำไมไม่ตีแผ่มัน ตีแผ่ความคิดในหัวใจเรา จับมันให้ได้ แล้วเอามันออกมาตีแผ่ ตีแผ่ออกมามันจะเหลืออะไร? มันจะไม่มีอะไรเลย ไม่มีอะไรเลยแล้วเราโง่ทำไม เราโง่กับตัวเองได้อย่างไร ในเมื่อเราโง่กับตัวเอง นี่งานของเรานะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์ ไม่มีวัด ไม่มีสิ่งปลูกสร้างใดๆ แม้แต่ขึ้นเดียวในศาสนา นี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์ ไม่มีสิ่งปลูกสร้างสิ่งใดๆ เลย แล้วเราจะมาปลูกสร้างกันใหญ่โตขนาดไหน แล้วมันจะบรรลุนิพพานได้อย่างไร สิ่งที่ทำกันอยู่นั้นมันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยใช้ใหม่ ในเมื่อคนเขาเข้ามาใช้สอย เขาต้องมีที่หลบร้อนหลบหนาวเท่านั้นเอง คุณติ ปฏิสังขยา โย๗ ห่มจีวรด้วยความละเอียด กันเหลืองกันร้อนกันยุงเท่านั้นด้วยความละเอียด คุณศานาเซน ซิเปลือย ซิเปลือยเลย “คิด พระนี่คิด ถ้าคนไม่คิดก็ต้องซิเปลือยเลย” ถ้าซิเปลือย ในคุณธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ แม้แต่ความละเอียด ความรู้สึกลับตัวยังไม่มีเลย เราไม่คิด มันไม่คิดที่กิเลส ไม่คิดที่ใจ ไม่ใช่ไม่คิดวัตถุจนไม่ใช่

“บอกให้เสียสละๆ ก็ทิ้งให้หมดสติ จีวรก็ไม่ต้องห่ม จีวรก็ต้องไปแสวงหามาใช้ใหม่ ก็เปลือยเสียเลย” แล้วมันเปลือยกิเลสได้ไหม มันยังเปลือย กิเลสมันยังอ้วน มันอวดดีไป “พระภิกษุ

ยังคิดในจิวร พระภิกษุยังคิดในอุปัชฌายะ ๘ ฉันทิ ฉันทิไม่ติดอะไรเลย” นี่ไง ละแบบกิเลส ละแบบ ซิเป็ลื้อย

แต่ถ้าละแบบมัชฌิมาปฏิปทา มันละกันที่ไหน? มันละกันที่ทฤษฎีมานะ ของจีนเดียวกัน คน ใ้ใช้ให้เป็นประโยชน์ มันเป็นประโยชน์มาก นิวเคลียร์เขาใช้โดยสันติ เขาใช้เป็นพลังงานทดแทน พลังงานนี้มหาศาลเลย คุณติ เขาใช้ทำเป็นระเบิด ลงไปทีเดียวตายเป็นแสนๆ มันทำลายราบไปหมด เลย หัวใจก็เหมือนกัน หัวใจถ้ามันมีกิเลสตัณหา ทฤษฎีมานะมันหลอกลวง มันทำลาย ทำลายโลก ทำลายหัวใจของสัตว์โลก ทำลายหมดเลย

แต่ถ้ามันเป็นนิวเคลียร์โดยสันติ คุณติ ครูบาอาจารย์เราตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแต่ละองค์ มันเป็น ประโยชน์กับโลก ประโยชน์กับสาธุชนมหาศาลเลย สิ่งที่เป็นเนื้อเดียวกัน เพียงแต่ว่ากิเลสกับ ธรรม ใจเราถ้าเป็นกิเลส มันเหยียบย่ำเราก่อนนะ

อย่าไปมองใคร กิเลสมันอยู่ในหัวใจเรานะ เราเป็นภิกษุ เราเป็นนักรบ ภิกษุผู้เห็นภัยใน วัฏสงสาร สิ่งทีเห็นภัยในวัฏสงสาร เราจะออกจากวัฏฏะเป็นวิวัฏฏะ ออกจากวัฏฏะ เราจะออกไป ที่ไหน คุณติ เวลาเขาข้ามประเทศกัน เขาต้องผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง นี่ก็เหมือนกัน เราจะผ่าน ออกวิวัฏฏะ จะผ่านตรงไหน ถ้าเราไม่มีมัชฌิมาปฏิปทา ไม่มีมรรคญาณ มันจะออกกันอย่างไร ถ้า มันออกจากวัฏฏะ วิธีการออกจากวัฏฏะนี้ทำอย่างไร ครูบาอาจารย์ของเราท่านผ่านอย่างนี้มา ท่าน เห็นวัฏฏะ เห็นวิวัฏฏะ เห็นการกระทำ เห็นการผ่านออกไป นี่ธรรมะที่มันเกิดขึ้นมา

“ธรรมะเป็นธรรมชาติๆ” การเกิดก็เป็นธรรมชาติ ทุกข์ก็เป็นธรรมชาติ สิ่งต่างๆ ก็เป็น ธรรมชาติทั้งนั้นนะ ถ้าธรรมะเป็นธรรมชาติ เรานั่งอยู่นี่เป็นพระอรหันต์ทั้งนั้นนะ พระอรหันต์ยัง เกิดตาย คุณติ มหายานเขาบอกพระอรหันต์ยังเกิดได้ เป็นพระอรหันต์ยังมาเกิดต่อ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ศึกษากันไปศึกษากันมาจนจะเก่งกว่าองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะบอกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ปัญญาเราไม่ได้ คุณความ ใจของมันนะ ฆ่าตัวตายไป ขุยไผ่ กอไผ่มันออกขุยไผ่ มันต้องตายหมด นี่เป็นขุยไผ่ บวชเป็นพระ เข้าไปอยู่ในศาสนา ศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนขุยไผ่ ทำลายกอไผ่ ทำลายศาสนา ทำลายหมดเลย แล้วบอกทำลายกิเลส...ทำลายกิเลสมันไม่ใช่ขุยไผ่

ไม่ใฝ่เขาเอามาจักสาน เขาเอามาทำประโยชน์ได้มหาศาลเลย นี่ก็เหมือนกัน เราเป็นภิกษุ เราเป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เราเกิดมาท่ามกลางศาสนธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเกิดขึ้นมาเป็นประโยชน์กับศาสนา ทำตัวเองให้เป็นประโยชน์ ถ้าตัวเองเป็นประโยชน์ จิตใจเป็นสาธารณะ การประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันจะเป็นสาธารณะ เสี่ยงกระทบกระทั่งขึ้นมามันจะไม่แทงหัวใจ

ถ้าจิตใจเป็นทิฏฐิมานะ เขาไม่ได้ว่าเรารู้คำหนึ่ง เขาพูดด้วยความเห็นของเขา จิตใจไปกว้านมาเลย คนนั้นว่าเราอย่างนั้น คนนี้ว่าเราอย่างนั้น เจ็บปวดไปหมดเลย ทำไมมันโง่งขนาดนั้นนะ

ถ้าจิตใจเป็นสาธารณะ มันเป็นเรื่องของสาธารณะใช้ไหม โลกมันเป็นอย่างนี้ โลกธรรม ๘ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย ใครที่โดนความกระทบกระทั่งเือนจากโลกธรรม ๘ ที่จะหนักหน่วงเท่ากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เผยแผ่ธรรมไป เขาจ้างคนมาค้า เขาจ้างคนมาทำลาย เทวทัตส่งคนมาฆ่า ส่งนักแม่นธนูมาให้ฆ่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้มายิงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วส่งอีก ๒ คนให้มาเก็บคนที่ฆ่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็ส่งอีก ๔ คนให้มาเก็บไอ้คนที่ฆ่า ๒ คน ที่มาเก็บองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตัดตอนถึง ๔ ช่วง

ไปถึง รอกันอยู่นะ คนที่จะไปฆ่าไปเห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการ บวชแล้วประพฤติปฏิบัติเป็นพระอรหันต์เลย

“ไอ้คนที่ฆ่า ทำไมยังไม่มาสักที” ช้า ก็เดินมาดู ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็บวชอีก ๓๑ คน บวชหมดเลย นี่ไง เห็นไหม บวชหมดเลย

นี่พูดถึงคนจะฆ่า แล้วคนทำลาย โลกธรรม ๘ ใครที่โดนโลกธรรม ๘ ที่หนักหน่วงเท่ากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มี แล้วในปัจจุบันนี้ ตินินินทาสิ่งนี้มันเป็นธรรมะเก่าแก่ ของมีอยู่โดยดั้งเดิม มนุษย์ ๒ คนขึ้นไป สัตว์ถ้าลอง ๒ ตัวขึ้นไปมันมีตินินินทาทั้งนั้นนะ มันพูดประสาความรู้สึกรของมัน ไม่เป็นความจริงหรอก เพราะมันมีกิเลส กิเลสมันครอบงำอยู่ แล้วเราเป็นใคร

เราเป็นภิกษุ เป็นผู้บวชใหม่ใช่ไหม ภิกษุที่บวชใหม่ สิ่งที่จะทนได้ยากคือทนคำสอนของครูบาอาจารย์ได้ยาก “ทำไมเราผิดไปหมดเลย” อ้าว! ก็นิสัยคุณหัสถ์ มันไม่ใช่นิสัยของภิกษุ เราต้องขอนิสัย ขอนิสัยสมณะ สมณสาธูป นี่เราเป็นคุณหัสถ์มา “ทำไมพระเป็นอย่างนั้น ทำไมเป็นอย่างนั้น” คิดร้อยแปดไป แต่พอบวชไป ๑๐ พรรษา ๒๐ พรรษา “อืม! พระก็เป็นอย่างนี้ เมื่อก่อนเรามองแปลกๆ”

นี่ก็เหมือนกัน การบวชใหม่เข้ามา เพราะนิสัยเรายังไม่ได้ ความเป็นไป มุมมองมันยังแตกต่างกัน เวลามันเข้ามาแล้ว มันเข้ามา ภิกษุใหม่ทนคำสอนได้ยาก พอทนคำสอนได้ยาก พอปฏิบัติไปมันจะมีอะไรกระเทือนใจเราไหม พอมีอะไรกระเทือนใจ ถ้ามันทนคำสอน แล้วคำสอนนี้พิสูจน์ได้ไหม? มันพิสูจน์ได้ด้วยการกระทำของเราไง พิสูจน์ได้ด้วยความเป็นจริง การกระทำที่มันจริงขึ้นมากับหัวใจของเรา ถ้ามันจริงขึ้นมา มันเห็นตามความเป็นจริงขึ้นมา เราจะซึ่งใจมากนะ

ปฏิบัติไป ทำไมครูบาอาจารย์ที่ประพฤติปฏิบัติไปถึงที่สุดแล้วทำไมกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยหัวใจล่ะ เพราะสิ่งที่เราฝัน เรามันเป็นสิ่งที่ละเอียดลึกซึ้ง เป็นสิ่งที่ละเอียดมากที่เข้าไปประสบ...มันเป็นของเล็กน้อยสำหรับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าร้อยคัมภีร์มาหมดแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางเขตทศคะไว้ ๘๐ องค์ วางไว้หมดแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้ ท่านต้องมีความรู้เหนือกว่า ถึงวางสิ่งนั้นไว้

แล้วเราประพฤติปฏิบัติ เราไปรู้ไปเห็นเข้า ซึ่งมากมาย ซึ่งมากนี้ยังซึ่งของเรานะ มันยังมีหยาบละเอียดเข้าไปอีก มันจะมีความลึกซึ้งเข้าไปอีก มันจะมีการแก้ไขเข้าไปอีก อย่าเพิ่งหยุดการกระทำ พยายามปฏิบัติของเราเข้าไป มีสติสัมปชัญญะของเราเข้าไป มันจะไปรู้ไปเห็นของมัน ความรู้ความเห็น สันติภูริโก รู้จำเพาะตน มันเป็นปัจเจกตั้ง สิ่งต่างๆ ความรู้สึก ความเห็นของเรา มันเอาออกมาตีแผ่แบบทางวิชาการเขาไม่ได้ แต่ออกมาด้วยการเทียบเคียง การเทศนาว่าการ

สมมุติบัญญัติ บัญญัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไว้ แล้วเราศึกษาตามบัญญัตินั้น เวลามันผ่านไป ฟันจากสมมุติบัญญัติเป็นวิมุตติ ฟันออกไปจากกติกา ฟันออกไปจากโลกทั้งหมด มันลึกซึ้งมาก ลึกซึ้งขนาดไหน ถ้าคำว่า “ลึกซึ้ง” ถ้าพูดแบบโลก คำว่า “ลึกซึ้งมาก” มันพูดเห็นแก่ตัว คือว่า “เอ็งอย่าจับผิดกูนะ ลึกซึ้งมาก เอ็งอย่ามองกูนะ เพราะกูลึกซึ้งนะ ทำผิดขนาดไหนก็เป็นเรื่องของกูไง”

ลิกซึ่งนี้มันพิศูจน์ได้ ลิกซึ่งระดับไหน ลิกซึ่งของโศดาบัน ลิกซึ่งของสภิกาคามี ลิกซึ่งของอนาคามี ลิกซึ่งของพระอรหันต์

แต่ลิกซึ่งของกิเลสใจ “จงฟังกุพูด แต่อย่าดูถูกท่านะ กูจะทำชั่ว กูจะทำความผิดของกูนี้ใจ กูอยากดังอยากใหญ่ กูอยากมีทิฏฐิมานะ กูสอนพวกมึง ฟังกุพูด แล้วอย่าดูถูกท่านะ”

แต่ถ้าเป็นความจริง เอาหลักฐานมาว่ากัน เอาความจริงมาว่ากันเลย เอาความจริงมาว่ากัน เพราะอะไร เพราะความจริงมันคือความจริงอันเดียวกัน สัจธรรมมันเป็นอย่างนั้น สัจธรรมมีหนึ่งเดียว ไม่ต้องฟังคำพูด ดูการกระทำเลย แล้วเอาธรรมะมาได้แย้งกัน

การประพฤติปฏิบัติมันทันกันได้นะ ครูบาอาจารย์เวลาอยู่กับหลวงตา เวลาท่านพูดกับหลวงปู่ลี พระอรหันต์ด้วยกัน “ลีเป็นอย่างนั้นเนาะ เป็นอย่างนั้นเนาะ” เพราะอะไร เพราะองค์หลวงตาท่านเทศน์ ท่านเทศน์ออกมาจากประสบการณ์ของท่าน ท่านเป็นพระอรหันต์ในความเชื่อของเรา ท่านเทศน์ออกมา ท่านเทศน์ออกมาจากธรรมะของท่าน แล้วหลวงปู่ลีท่านเป็นใคร หลวงปู่ลีท่านก็เป็นพระอรหันต์ พระอาจารย์สิงห์ทองก็เป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์กับพระอรหันต์ ความรู้มันเท่ากัน ใครมันจะหลอกใคร

ที่บอกว่า “เอ็งฟังกุพูด แต่อย่าดูถูกท่าน” นี่มันคือเรื่องของกิเลสใจ กิเลสมันทนสิ่งเร้าไม่ไหว มันอยากดังอยากใหญ่ มันก็เทศน์ว่าการไป แต่เวลาการกระทำมัน ไปอีกเรื่องหนึ่งเลย

แต่ครูบาอาจารย์ของเรา สิ่งที่ทำเว้นไว้แต่เรื่องสุคติวิสัย เช่น ครูบาอาจารย์เรา อย่างหลวงตา เจ้าท่านไม่ดี การยื่นปีศาจจะเป็นอาบัติ แต่ในเมื่อเขาคคนไม่ดี มันนั่งลงไม่ได้ อย่างนี้เป็นอาบัติไหม นี่ใจ คำว่า “สุคติวิสัย” แต่เราก็จะเอาวิทยาศาสตร์ไปจับไข้ไหม ยื่นปีศาจจะเป็นอาบัติ แต่เขามันนั่งไม่ได้ เป็นอาบัติไหมละ อย่างนี้ต้องยกเว้น เพราะในธรรมวินัยนะ เว้นไว้แต่ภิกษุใช้ คนป่วยใจ โรคชรา แต่ถ้าปัญญาเราไม่ทัน เราเห็นอย่างนั้นเราก็จะบอกว่า “ทำไมสอนเราอย่างนี้ ทำไมทำอย่างนั้น ทำไมสอนว่าเราผิด แล้วทำไมทำละ” เพราะเราคิดไม่ทันนะ ปัญญาเราไม่ทัน

ถ้าปัญญาเราทัน เราจะซึ่งมาก ซึ่งต่อเมื่ออะไรรู้ใหม่ โรคชราเราจะเจอกันทุกคน ตอนนี้เรายังไม่ชรา เราเห็นว่าคนชราทำไมทำอย่างนั้นๆ ถ้าวันไหนเราชราขึ้นมา “อ้อ! ก็กิเลสมันดิฉินนินทา” ในศาสนา ไม่เชื่อศาสนาไม่เป็นกรรม แต่การดิฉินนินทา ถ้าไม่เชื่อแล้วมันจะหาข้อโต้แย้งข้อโต้แย้งนั้นแหละเป็นกรรม

ไม่เชื่อไม่เป็นกรรม ศาสนาพุทธ เราไม่เชื่อว่าแคร์ร้อนไม่ร้อน ไม่เป็นไรหรอก แต่เราออกไปตากแดด เราจะรู้ว่าแคร์ร้อนหรือไม่ร้อน นี่ก็เหมือนกัน เราไม่เชื่อศาสนา ไม่เป็นไรหรอก แต่ถ้าเราตตินินทา เราต้องหาเหตุผล การหาเหตุผลโดยกิเลสมันติดอยู่แล้ว การตตินินทาพระ อริยเจ้าเป็นกรรม มันเป็นกรรมตอนนั้น เราไม่ทันกิเลสเรา เราก็จะไม่เข้าใจเรา ถ้าเราทันกิเลสเรา นี่งานของพระ

งานของโลกเขาทำเพื่อเขา งานของเรา เราทำเพื่อตัวเอง แต่ผลมันตอบสนองยิ่งกว่าโลกอีก โลกเขาทำงานแล้วเป็นสมบัติส่วนตัวของเขา เราทำงานของเรา แต่เราเป็นภิกษุใช้ใหม่ เราเป็นหนึ่งในบริษัท ๔ ใช้ใหม่ มันจะทำให้เชิดชูสังฆะเราสง่างามไง ถ้าทำจนเป็นความจริง มันทำให้สังคมสงฆ์เราสง่างาม สิ่งนี้มันสง่างาม เป็นเพชรนิลจินดาประดับไว้ในศาสนานี้ เอวัง